

НИНА БОЖИДАРОВА
ЖИВОТЪТ, КАКЪВТО Е

chitanka.info

Енчо Доминото си гризеше ноктите.

Винаги, когато нещо го терзаеше, той си гризеше ноктите. А сега го терзаеха много неща, бизнесът не вървеше, през зимата наистина не би могло да се очаква, че хората ще купуват толкова италиански сладолед, колкото през лятото, но все пак... А защо сезоните се отразяваха на продажбата на мобифони, на пистолети 43 калибър, на благоуханна марихуана, Енчо Доминото нямаше представа. Но това беше неговия живот — бизнес, бизнес, бизнес и нищо светло, нищо прекрасно, нищо, към което да се стреми с цялата си закърняла за прекрасното душа. Преди Енчо Доминото работеше като охрана на Двореща на културата и тогава често му се случваше да слуша опера, класика, Вивалди там и Мусоргски. Да, Енчо Доминото беше интелектуалец и се гордееше с това. Но настанаха нови времена, Енчо забрави предишния си живот в суматоха на бизнеса — преговори, сделки, чужди партньори, офиси и пак офиси, безкраен внос и малко даже износ, разтоварване на кораби, обезмитяване... И Енчо понякога си спомняше с тъга за времето, когато напълно узаконено можеше да изведе хулигана от залата за гала вечери и ако навън е достатъчно тъмно или са спрели тока, той можеше да му прасне един ъперкут право в отслабената от липса на витамини челюст. И сега понякога му искаше да се сбие с някой просто ей така, но не вървеше пък и какво шяха да си помислят бодигардовете му. А и ризата му беше прекалено бяла, пистолетът скрит под сакото само му пречеше, чуждите моряци го наричаха мистер и нямаха намерение да сбият с него.

Енчо Доминото внезапно се ожени.

Тя бе най-прекрасното и нежно същество, което бе виждал някога. Светли коси се виеха като пружинки по дългия като на балерина врат, късоподстригана и слаба приличаше на момче, но бе едновременно много женствена, нежна и порцеланова. Не се гримираше и единственото ѝ украшение бе неясен символ, татуиран в средата на гърба. Енчо я видя в един бар. Тя стоеше сама, пиеше уиски и познаваше барманите и диджея. Енчо бе внезапно обзет от плахост и смущение, после се осмели да я попита как се казва. Тя равнодушно, без да го гледа, каза Елена. Когато тя стана Енчо я последва, отвори вратата на бмвето си пред нея и тя спокойно влезе, без да казва нищо. Енчо бе тотално потресен от тази женственост, от това безразлично спокойствие, от тази лекота, с която тя присъстваше до него. Тя

протегна ръка пред себе си, за да му покаже посоката. Енчо се подчини като хипнотизиран. Елена живееше на един таван, загрупан с картини. Елена рисуваше непрекъснато без да вади цигарата от устата си и пепелта се сипеше около статива. Трябва да ти наема една чистачка, каза ѝ Енчо. Елена го погледна втренчено и продължи да рисува. Енчо заобиколи статива и видя себе си на златна колесница с крила на глезените, увит в бял чаршаф. Той остана поразен, защото точно така се бе сънувал предишната нощ.

Елена му стана жена без да променя своя живот, нито неговия. Отказа да напусне тавана, а и не го покани да се нанесе.

Енчо носеше на тавана храна от ресторанта на Шератон. На тавана котлон нямаше, а и жена му не знаеше какво има в едно несварено яйце. Единствените прибори, които притежаваше, бяха комплект пластмасови вилици и ножчета, взети от някакъв самолет. Понякога Енчо се питаше къде е ходила Елена и с кого, но после си казваше, че няма значение. Нали се бе върнала... Веднъж, докато наблюдаваше как изяцната му жена се къпе — на тавана баня нямаше, а само напълно прозрачна душ кабина в единия ъгъл — Енчо с ужас забеляза как зловецът прозира скелетът ѝ под нежна като розов лист кожа. Той механично се поглади по корема — искаше с реалността на собствената си плът да прогони зловецата картина.

Тогава Енчо си даде сметка, че тя не се храни. И си спомни купчините стара храна, търкалящи се из мансардата. Когато дойде за първи път, бе преклено смутен от елениното съвършенство, а после нали нае чистачка... Започна да следи Елена — как живее, какво купува. Елена пушеше много без да забелязва какви цигари си пали. Пиеше често, но Енчо никога не забеляза промяна в отнесената маниера на Елена да разговаря или просто да мълчи. Понякога дъвчеше дъвки. Боите ѝ не се свършваха, винаги имаше опънато платно. Обличаше си каквото Енчо я помолеше — понякога за пред хората, той ѝ купуваше рокли с деколте.

Енчо се чувстваше неразбран. Всеки път когато погледнеше през рамото на рисуващата си жена, Енчо виждеше себе си в последния си сън и разбираше, че той е най-разбраният човек в тази държава, но от това му ставаше още по-тежко. Постепенно той разбра, че всъщност Елена е нещо друго — самодива, ангел или вещица. Това натъжи Енчо ужасно. Той мечтаеше за семейство с много деца и миришеца на храна

кухня, пък била тя претоплена от ресторанта на Шератон. Енчо седеше в бмвето и мислеше. Наоколо вървяха стройни пищни девойки с рокли с диколтета. Енчо рязко слезе от колата и с тубичка златна боя, случайно взета от тавана, написа на задното стъкло „продава се“. После си купи колело и раница, и сутринта, преди да тръгне на път, отиде да се прости с Елена. Качи се до петия етаж на кооперацията и видя, че нямаше повече стълби. Позвъни и попита къде е тавана. „Какъв таван“ отговори му. Той отвори уста да обясни, но срещна удивления поглед на дебел мъж със златни ланци. Усети, че няма да го разберат. „Извинете, сбъркал съм номера“, „Нема нищо“, отговори ланците.

Наистина, нема нищо, каза си Енчо и завъртя педалите. Колелото му зажува приятно, равномерно и ненатрапчиво като гласа на Елена в снощния му сън.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.